Tres operacions i un bacteri maleït: La història de superació d'Enric Garcia

El migcampista del Girona B torna a somriure després de 689 dies fora de combat per les lesions

Amb setze anys va debutar amb el primer equip a la Copa a Oriola i amb disset va viure des de la banqueta dos partits de Lliga, contra Leganés i Reial Societat, i el d'Eindhoven davant el PSV a la Lliga de Campions. Internacional sub16, Enric Garcia brillava amb el Girona a la Youth League i era un dels jugadors encerclats en vermell a Montilivi, d'aquells que estan cridats a arribar. Potent i amb gambada d'anada i tornada i gol, alguns el comparaven amb Yangel Herrera. «M'agradava massa el futbol per plegar. Tot i que sí, hi va haver moments en què vaig pensar a llençar la tovallola». Perquè tot anava bé fins que el 22 de desembre del 2024, una forta trompada d'un jugador de l'Hospitalet va acabar amb una mala caiguda. «L'endemà tenia el genoll ben inflat», recorda el vallesà que aquell dia es va trencar el lligament extern i el menisc del genoll. Sense saber-ho començava un calvari de 689 dies, gairebé dos anys, en què ha hagut de passar tres vegades per la sala d'operacions i fer el cor fort davant la família uns quants cops. «He vist com la meva mare se n'anava a plorar a la cuina perquè jo no notés que patia. El pare sempre em deia que mirés endavant, però estava tocat, és clar», revela el de Sant Celoni que fins i tot va posar fil a l'agulla a la carrera de dret «pel que pogués passar». Al final, gràcies a la família, la xicota, les sessions amb un psicòleg esportiu i hores i hores de solitud en la recuperació, Enric Garcia torna a somriure.

Enric Garcia, en acció amb el juvenil l'abril del 2022 / Girona FC/Nuri Marguí

Fa tres setmanes va reaparèixer amb el Girona B contra l'Utebo i encadena tres partits (Calamocha i Olot) gaudint de minuts. «A curt termini només penso a treballar i anar entrant poc a poc per anar agafant minuts i dinàmica. A partir d'aquí, m'agradaria acabar la temporada acostant-me, o superant, el nivell que abans de la lesió». De ganes i ambició no no n'hi manquen.

Enric Garcia

— Jugador del Girona B

Un de cada mil

Quan el tres de gener va ser operat a Barcelona, només tenia al cap recuperar-se i retallar els entre quatre i sis mesos de termini que li havien dit de recuperació. Tanmateix, al cap d'onze dies la cosa no anava bé. «Tenia la cama calenta i em marejava molt. No podia dormir». Era culpa d'un bacteri que li havia infectat la zona i que podia fer, fins i tot, que se li mengés el cartílag i no pogués tornar a caminar. Resultat? Altre cop a operar, per netejar, i deu dies ingressat amb antibiòtic. «Els metges em van dir que passa en un 0'1% dels casos. És a dir, en un de cada mil». No s'acabarien aquí les garrotades que la salut li clavaria, perquè la infecció li va provocar una erupció cutània a tota l'esquena. Entre una cosa i altra, va perdre molta força i volum i els terminis per poder tornar a doblegar bé la cama no es complien. La culpa? Unes adherències a la zona que feien que no pogués

doblegar completament el genoll. Era el 27 de març i altre cop a la sala d'operacions. «Jo que m'havia marcat arribar al play-off d'ascens i res. Anava amb crosses».

Enric Garcia, durant un entrenament amb el primer equip el desembre del 2023 abans de lesionar-se / Girona FC/Nuri Marguí

Era el juny del 2025. La cosa continuava sense anar bé. «Tenia un dèficil de força d'un 70% d'una cama a l'altra», detalla Enric Garcia que, tot i això, va intentar començar a córrer a l'agost. Tampoc. Un edema ossi era el problema i el va obligar a aturar-se cinc mesos més fins que desaparegués i que la força a les cames s'igualés. Entrat ja al 2026, al febrer ja veia la llum al final del túnel. Tot i això, una mala caiguda durant una prova va encendre altre cop les alarmes. "Em van dir que podia tenir el lligament creuat trencat…» Aquí sí que es va veure mort i va pensar a engegar-ho tot. "Valia la pena una quarta operació?, pensava". El diagnòstic final va ser benèvol: no hi havia lesió greu.

Notícies relacionades

A partir d'aquí, fil a l'agulla. Mesos de córrer i córrer fins que al juny va començar a tocar pilota. Es va passar l'estiu sol a Riudarenes entrenanet fins que a finals d'agost va entrar en dinàmica de grup. El premi va arribar el mes passat al camp de l'Ebro, amb onze minuts que van tenir un regust de glòria i en els quals es va sentir com si hagués debutat a la Champions aquell dia al camp del PSV.

Subscriu-te per seguir llegint

Font de l'article: https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2026/11/13/tres-operacions-bacteri-maleit-historia-136363163.html